D • N
24/11 1950

Hjälpmedel mot skattefusket

I en tidigare artikel har Dagens Nyheter redogjort för några allmänt kända brister i den inkomstkontroll som är förutsättningen för vår specificerade och starkt progressiva beskattning. Både av finansiella och psykologiska skäl är det nödvändigt att hindra den skatteflykt som försiggår med metoder vilka växlar från ett rättsligt oantastligt utnyttjande av lagens och lagtillämpningens kryphål till åvsiktliga, för deklaranten förmånliga feltag och missförstånd ända till rena falskdeklarationer. Det finns två vägar att gå, och sannolikt är det mest givande att anlita dem jämsides. Den ena innebär mera schematisk beskattning av allehanda tillfälliga inkomster. Olägenheten härvid är att skattesatsen måste sättas jämförelsevis hög för dem som har små inkomster och alltså eljest inte skulle behöva räkna med så hög progression. Vidare finns naturligtvis risken att i en del fall fasta och regelbundna inkomster konstrueras om till tillfälliga för att bli lindrigare beskattade. Sådana försök kan dock i avsevärd omfattning hindras genom föreskrift att alla inkomster hos en anställds huvudarbetsgivare skall uppges och beskattas i samlad årssumma. Genomsnittligt kommer det i alla fall att bli en viss skattelindring för extraarbete, men det allmänna kommer antagligen att förtjäna på en sådan mildring av den regelrätta progressionen.

Viktigaste hjälpmedlet för en ordnad skattekontroll torde dock vara mera ingående fordringar på bokföring. Skyldiga att föra handelsböcker är för närvarande endast de som driver rörelse. Bokföringsplikten hänförs vidare helt och hållet till rörelseidkarnas förhållande till borgenärer. Granskning av böckerna genom myndighet sker med den inställningen endast om den bokföringsskyldige kommer på obestånd. Visserligen har skattemyndigheterna rätt att infordra utdrag ur handelsböcker och att ta del av dem, men det sker endast för att undersöka huruvida en företagares deklaration stämmer med hans böcker. Med den närgångenhet som utmärker vår tids beskattning synes det vara konsekvent att anpassa bokföringslagen till skatteväsendets särskilda behov. Åtal och straff för vårdslös eller medvetet oriktig bokföring bör sålunda kunna äga rum även utan den bokföringsskyldiges insolvens, och vidare kan det diskuteras om inte skyldigheten att föra bok i enkla former över samtliga bruttoinkomster borde åläggas alla skattskyldiga över en lämplig inkomstgräns. Ett sådant föreläggande skulle också bidra till bättre kontroll än nu av inkomsterna i de fria yrkena. Ett många gånger debatterat spörsmål härvid är om inte alla slags honorar och arvoden från kunder och klienter borde erkännas med kvitton på av myndigheterna tillhandahållna numrerade formulär, varvid kvittenskopiorna antingen skulle biläggas betalningsmottagarens deklaration eller av honom förvaras viss tid för att på anfordran lämnas till skatteverket. I en hel rad fall kunde liknande kvittenskopior ersätta de nuvarande arbetsgivaruppgifterna till skatteverket om utbetalade ströarvoden. Vidare kunde de inges månadsvis i stället för bara en gång årligen och undan för undan föras in på de debiteringskort som väl organiserade skattemyndigheter numera för över alla inom området mantalsskrivna. Att jämföra korten med deklarationerna skulle då bli en förhållandevis bekväm rutinsak.

Naturligtvis räcker inte heller de här angivna medlen till för att hindra all falskdeklaration, men man uppnår en stor och mycket betydelsefull skillnad. Som det nu är begås deklarationsbrottet av försumlighet eller med avsikt först när deklarationen författas, vilket i flertalet fall är många månader efter det de olika inkomsterna uppstått. Utsträckt bokföringsplikt och systematiskt kvittenssystem däremot medför att deklarationsfelen till tiden måste sammanfalla med själva inkomsten, vilket redan i och för sig gör dem mindre sannolika. Dessutom kan inte kvitton göras uppsåtligt oriktiga utan att både betalare och betalningsmottagare enas om att göra det, ett förhållande som gör brottet mera kvalificerat och mindre sannolikt.

I viss mån är utsträckt bokföringsskyldighet ägnad att göra även företagarnas bruttoredovisning av dagskassor och inflytande likvider mera tillförlitlig, men området ger fortfarande möjlighet till enmansmanipulationer. Frågan uppstår därför om inte taxeringsnämnderna i förekommande fall borde ha tillfälle att genom förfrågan hos deklaranten och andra undersökningar skaffa sig en siffermässig kännedom om deklarantens livsföring och vad den kostar.

Invändningen vid en sådan här inventering av kontrollmöjligheterna ligger i luften, att det som föreslås är mera skattekrångel till allt det vi har förut. Så är dock inte fallet. För den som ordentligt vill lämna de upplysningar skattelagarna redan nu kräver av honom blir deklarationen inte krångligare för att den görs utförligare och bättre kontrollerbar. I det sammanhanget är även en revision av blanketterna att förorda. Det vore praktiskt att dela upp den nuvarande deklarationsblanketten så att huvudformuläret endast upptog sammandrag jämte respektive inkomst av tjänst eller av rörelse. Vid alla fall av blandad inkomst kunde sidointäkterna deklareras på bilagor. Vinsten av en sådan anordning skulle bli att det blev bättre plats att skriva på i formulären, något som i många fall kunde underlätta för enkla och ekonomiskt olärda människor att ge tydliga upplysningar. I synnerhet skall det finnas god plats för avdrag av med inkomstförvärvet förenade kostnader. Endast på den vägen kan man få fram en verklig bruttoredovisning, och det är den som är deklarationskontrollens kärna.

Riksdagssammanträden

Fredagen den 24 november 1950.
Statsutsk. 4:e avd. kl. 10.30 fm.
Obs. tiden.

OLLE HEDBERG
HÄXAN
I PEPPARKAKSHUSET
26
tusendet
"en stor njutning"
Häft. 12:50 Inb. 17:—
Henning Söderhjelm i G.H.T.
En NORSTEDTS bok

HARALD BEIJER
KÄRVT
BLOMMAR KÄRLEKEN
"— ett bärande namn i svensk litteratur."
Sk. D.
"— lättläst, underhållande, riktig och tankeväckande som tidsmålning."
Gösta Attorps i Sv. D.
"Denna bok bör till de bästa, för att inte säga att den är den hittills bästa i hans omfattande produktion."
Daniel Rydsjö i Sk. D.
Häft. 13:50, inb. 17:50
En NORSTEDTS bok

Svensk-norska tvistefrågor på avskrivning

De nya förhandlingarna i räktvisten började på torsdagen i Oslo. Det är känt att både norska och svenska regeringarna har blivit mycket angelägna att uppnå resultat utan hänvisning till Haagdomstolen — tyvärr var de inte lika intresserade på ett tidigare stadium. Valet av förhandlare är kanske inte heller genomgående så lyckligt med tanke på att de sakkunniga tvingas att bortse från prestigesynpunkter om det skall bli en uppgörelse i godo. Huvudsaken är emellertid att regeringarna — främst statsministrarna — i fortsättningen aktivt följer med överläggningarna och tar vara på olika kompromissmöjligheter. Det behövs även med hänsyn till andra instanser, inte minst den norska gränskommissionen med dess byråkratiska läggning.

Bakgrunden till denna avvisande och stela hållning är som bekant vissa mellanhavanden med engelsmännen på fiskeområdet. Man vill inte ha ett norsk-svenskt prejudikat som kunde inverka oförmånligt på avgörandet av den norsk-brittiska tvisten. Jämförelsen mellan dessa skilda affärer verkar föga övertygande — under alla omständigheter skulle det göra ett ogynnsamt intryck om inte regeringarna, efter att äntligen ha studerat handlingarna i målet, lyckades avvärja olyckliga följder av tidigare feltramp och åstadkomma en hygglig förlikning av de stridiga intressena. Allmänna opinionen är utan tvivel lugnt avvaktande i Norge liksom i Sverige.

Detsamma gäller i stort sett uppgörelsen om SAS, samorganisationen för de stora skandinaviska flygföretagen. Kritiken från norskt håll synes inte ha någon starkare resonans hos allmänheten där — dessutom riktar den sig mindre mot svenska insatser under utarbetandet av avtalsförslaget än mot de norska förhandlarna, som anses inte ha tillvaratagit nationella intressen med tillbörlig kraft. Ett tvivelaktigt påstående — av regeringsförslaget framgår också att det inte i någon högre grad har inverkat på regeringen. Det väsentliga är att affärsmässig enhetlighet måste garanteras genom vittgående, svåruppsägbara fullmakter åt en gemensam ledning. Av den norska pressen förefaller det som om kritiken skulle ha förlorat gadden de senaste veckorna. De alternativ till SAS-planen som erbjuder sig är knappast lockande för norrmännen. Insiktsfullt folk varnar på det bestämdaste. Och anhängare av praktiskt samarbete mellan Nordens länder understryker hur nedslående det vore om man inte ens på detta fält, som ligger jämförelsevis väl till, skulle kunna enas om en hållbar lösning. Enligt trovärdiga uppgifter har en majoritet i stortinget — med förankringar inom alla partier — vunnits för SAS-planen. Det är goda utsikter att även denna tvistefråga snabbt avförs från dagordningen.

PRESSGRANNAR

I diskussionen om "Kunglig utrikespolitik" levererar Svenska Dagbladet (h) en replik, där tidningen bl. a. tar upp frågan om professor Ahnlunds roll:

De obligata angreppen mot Sv. D. ha denna gång fått formen av ett påstående att Sv. D. publicerat "en av professor Ahnlund skriven eller inspirerad artikel". Utan att träda tryckfrihetsförordningen för nära kan Sv. D. bestämt förklara att professor A. icke på något sätt medverkat till denna artikel.

Det har alltså varit en ren tillfällighet att Svenska Dagbladets framställning i ärendet punkt för punkt överensstämt med den version som professor Ahnlund givit spridning på Stockholms redaktioner, bl. a. Dagens Nyheters?

Lösdrivarlagen har fått en nådatid tack vare en socialdemokratisk regim som inte vill ta den obetydliga risken att låta några dussin onormala, men skäligen ofarliga personer gå fria förrän vår socialvård kompletterats med en vårdform för psykopater, skriver Upsala Nya Tidning (fp):

Det torde ha varit de ståndaktiga liberalernas förtjänst att riksdagen inte helt svalde detta sömnmedel. I andra lagutskottets godkända utlåtande sägs det nämligen bestämt ifrån att lösdrivarlagens bestånd skall omprövas så snart utredningen om psykopatvården föreligger färdig; det är alltså inte fråga om att dröja till dess en helt ny apparat hunnit byggas upp i konkurrens med alla andra eftersatta behov av social och medicinsk omvårdnad. Även om nådatiden således bör bli kort — hr Mossberg kan vara övertygad om att riksdagsbeslutets innehåll skall bli ihågkommet — så känns det som en lättnad att det fanns 44 ledamöter i andra kammaren som satte rättskraven främst och stödde Ingrid Gärde Widemars motion om rent hus utan några krumbukter.

Expressen (fp) reagerar mot den iver varmed inrikesministern i sitt inlägg i andra kammaren sökte övertyga kammaren om nödvändigheten av en lag som ger polisen rätt att ta hand om en person som inte är polisanmäld eller misstänkt för ett visst brott:

Ett av lösdrivarlagens största fel är just att den inte ger någon säkerhet mot polisingripanden utan uttryckligt stöd i strafflagen. Polisen bör inte ha någon rätt att beröva en person friheten annat än då polisanmälan eller misstanke för ett bestämt brott föreligger. I annat fall skall sjukvården eller socialvården träda till på det sätt som stadgas i lagarna för dessa institutioner. Och detta rättsskydd mot improviserade och godtyckliga polisingripanden skall gälla vare sig den vars frihet är hotad är rik eller fattig, vare sig han räknas som hederlig eller lever i samhällets bottenskikt.

Det är nödvändigt att hålla denna gräns mot godtyckligheten fullt klar. Minsta avsteg suddar ut begreppen och utplånar den gränslinje som icke får överträdas i ett rättssamhälle. Hänvisningar till Humlegårdsrån eller ligistuppträden i Berzelii park får aldrig bli motiv för ett gränsöverträdande.

Alla för sparsamhetens tal på sina läppar men är inte angelägna om att den drabbar deras egna räkningar, skriver redaktör Ragnar Ekman i en cirkulärartikel som bland annat återfinnes i Borås Tidning (h):

Om sparsamheten i vanliga fall är en skäligen impopulär historia, är den särskilt motbjudande i inflationstid. Då är folk snabba med att låta pengarna övergå i realvärden. I den situationen befinner vi oss för närvarande, och det beror på statsmakternas oförmåga och delvis ovilja att med reellt verkande medel slå vakt om penningvärdet. Ty de ordinationer, som i sådant fall krävs, är utpräglat obehågliga stycken. Finansminister Skölds gamle statssekreterare från tiden i försvarsdepartementet, direktör Tage Wärn, som är en frisk, realpolitisk och orädd man, spelar f. n. rollen av den obehaglige spararen. Statsrådet Sköld visste säkert, vad han gjorde, när han stack geddesyxan i hr Wärns hand.

Man gör inte hr Wärn någon orätt med en erinran att det är lättare att skriva besparingsprogram för den som är frikallad från hänsyn till utgifternas politiska förankring än det är för statsmakterna att genomföra besparingarna. Att sparandet i många fall blir otrevligt ligger i sakens natur, så det rår inte hr Wärn för, utvecklar Aftontidningen (s):

Tage Wärns förslag innebär i viss utsträckning att utgifter endast överflyttas från staten till kommunerna eller kanske i något fall på enskilda, i andra fall en ren indragning. Det ligger nära till hands att erinra och det har också erinrats att detta visserligen kan medföra någon minskning i statens utgifter men däremot icke någon lättnad för skattedragarna. Emellertid kan det väl knappast heller vara meningen att besparingarna skall medföra någon lättnad. I stort sett torde det knappast vara möjligt att ålägga sig någon indragning eller sparsamhet som utgör en lättnad. I regel måste verkningarna bli motsatta, och det kan knappast väntas att herr Wärns förslag i detta hänseende skall avvika från regeln. Att draga åt svångremmen, som det heter, är vanligen en påfrestning.

I den mån besparingsförslagen kommer att realiseras måste de för folkhushållet i sin helhet kännas som en saknad, en saknad av just det som inbesparas. Den enkla sanningen finner LO:s tidning behövligt att påminna om.

Har Ni ätit Ert dagliga äpple?

December
Prenumerera på DAGENS NYHETER från 1 december!
*
A. Stockholmsupplagan kostar
för december kr. 4: 75
För Stockholm med omgivningar mottas prenumeration per telefon 22 40 00 eller i tidningens kontor: Tegelbacken, Stureplan, Götgatan 41, S:t Eriksplan.
För övriga platser i landet på närmaste postanstalt eller av tidningens ombud

"Egendomlig forskningsregi"

Från professor Torvald Höjer har Dagens Nyheter mottagit följande skrivelse.

Herr Redaktör!

I anledning av eder ledande artikel i dag, "Egendomlig forskningsregi", ber undertecknad, vilken såsom ledamot av redaktionskommittén för "Sveriges utrikespolitiks historia" haft tillfälle att noga följa ifrågavarande ärende, att få erinra om följande fakta:

1) Sedan kommittén genom pressen fått kännedom om att docent Lindberg ämnade utgiva ett arbete om Oscar II:s utrikespolitik och Lindberg själv bekräftat detta, beslöt kommittén, som hade det stora samlingsverkets intressen att bevaka och som med särskilt insamlade medel bekostat Lindbergs forskningar i det tyska arkivmaterialet, enhälligt den 4 oktober att hos vår veterligen främste expert på författarrättens område, professor Gösta Eberstein, anhålla om ett utlåtande om rättsläget i frågan. Till professor Eberstein överlämnades samtliga handlingar i ärendet, bland dem Lindbergs egen förklaring till kommittén samt ett förhandsexemplar av själva boken.

2) Professor Eberstein konstaterade den 11 oktober med ingående motivering att Lindbergs förfarande vore "otillåten åtgärd" i strid med kontraktet och t. o. m. kvalificerat kontraktsbrott. Hans slutsatser ha helt förbigåtts i eder artikel.

3) Sedan rättsläget sålunda belysts, beslöt kommittén den 12 oktober likaledes enhälligt att enligt sina direktiv överlämna ärendet till utrikesministerns avgörande. Kommittén har därför aldrig själv tagit ställning till frågan, huruvida Lindbergs handlingssätt borde föranleda rättsliga åtgärder. Edra förmodanden i detta hänseende sakna således underlag.

4) "Inför det fullbordade faktum som föreligger" ansåg sig utrikesministern den 30 oktober icke böra tillråda annan åtgärd från kommitténs sida än utfärdande av en redogörelse för vad som förevarit. Men han uttalade — vilket ävenledes helt utelämnas i eder ledare — ett beklagande av Lindbergs handlingssätt mot kommittén. Det hade enligt hans mening varit naturligt att Lindberg med hänsyn till sitt kontrakt hade diskuterat saken med denna.

5) Det utlåtande, daterat den 26 oktober, som f. justitierådet Alexanderson på Lindbergs begäran tillställt denne, bragtes över huvud taget icke till kommitténs kännedom förrän efter det att utrikesministern redan hade avgjort saken. Att utlåtandet detta oaktat i kommitténs redogörelse omtalas nästan lika utförligt som professor Ebersteins visar redogörelsens objektivitet. En jämförelse mellan justitierådet Alexandersons utlåtande och särskilt den norska upplagan av boken synes visa, att Alexanderson varit rätt ofullständigt underrättad om förhållandena. Det förtjänar även påpekas, att Dagens Nyheter i sitt återgivande av redogörelsen stympat denna just när det gällde vissa anmärkningsvärda förhållanden i fråga om den norska upplagan. Kommittén hade — liksom tydligtvis docenten Lindberg — räknat med ett norskt köpintresse för en historisk framställning av detta skedes utrikespolitik.

6) Eder antydan, att motivet till kommitténs åtgärder skulle ha varit "önskan att hindra publiceringen av en bok som ställer den 'kungliga utrikespolitiken' under Oscar II:s tid i en klar och oroande belysning", faller redan på den omständigheten att det var professor Ahnlund och undertecknad, som i Historisk Tidskrift införde den första av de i boken ingående uppsatserna, i vilken Lindberg framlade den uppfattning, som han senare försökt underbygga. Bokens tendens och vetenskapliga resultat ha över huvud taget aldrig dryftats inom kommittén, som vid sin bedömning uteslutande haft att ta ställning till arbetets eventuella inverkan på det stora samlingsverket.

Stockholm den 22 november 1950.

Torvald Höjer

*

Professor Höjers inlägg innehåller inga nya uppgifter, och de uppgifter han nu än en gång framlägger har tidigare publicerats i Dagens Nyheter. Det skall blott betonas att i själva rättsfrågan justitierådet Alexandersons auktoritet i varje fall torde vara lika stor som professor Ebersteins; beträffande denna rättsfråga har Dagens Nyheter från början förklarat sig icke kunna ta ståndpunkt. Emellertid torde det för var och en ha stått klart att en rättegång mot docent Lindberg icke rimligen kunde ha lett till någon rättslig påföljd av betydelse; själva tanken att öppna process mot en författare som på här påstådda sätt anses ha gjort sig skyldig till kontraktsbrott torde vara enastående i den svenska vetenskapens historia. Det är också därför som professor Höjers uttalanden i sista punkten inte verkar övertygande. Säkerligen har bokens tendens och vetenskapliga resultat inte kritiserats inom kommittén — detta vore ju en absurditet —, men lika uppenbart synes det vara att dylika synpunkter, dvs. ovidkommande synpunkter, spelat in. Särskilt egendomlig är professor Höjers tanke att förhållandet att vissa av de i docent Lindbergs bok införda uppsatserna redan offentliggjorts i Historisk Tidskrift skulle vara ett bevis för att man icke velat av några slags politiska skäl hindra publiceringen. Det är ju just den i Historisk Tidskrift icke införda uppsatsen som — se de konservativa organens reaktion! — varit mest oroande.

Belönad amatörarkeolog gjorde hel Skånebygd fornminnessinnad

Från Dagens Nyheters Malmöredaktion

MALMÖ, torsdag.

Amatörarkeolog kallar sig folkskollärare Axel Hörlén i Valleberga i Österlen, en av de tio som fått förtjänstplaketten "För rik gärning i hembygdsvårdens tjänst" av Samfundet för hembygdsvård. Han undervisar i ett av de originellaste klassrummen i det här landet. Mest liknar det ett arkeologiskt museum med flintyxor, skärvor och pilspetsar från olika skeden i montrer längs väggarna.

Barnen i Valleberga skola följer också sin magister i fotspåren. Få trakter torde vara så genomletade på fornfynd som åkrarna kring Valleberga i Österlen. Men få ställen har också så mycket att ge både professionella och amatörarkeologer. Några kilometer från Valleberga rakt söder ut vid Östersjöstranden ligger Alestenar, Nordens största skeppssättning, besjungen i dikt av Anders Österling, nu tyvärr nästan dränkt av flygsanden sedan man började odla upp strandbältet och röjt undan den bindande vegetationen.

På Stockholmsgården i Valleberga startade Lundaarkeologen Holger Arbman i somras en stor utgrävning, som man tror skall blotta en hel vikingaby, i så fall den första man fått fram i vårt land. En mängd saker från Röde Orms tid har redan kommit i dagen, bl. a. ett utsökt remspänne i brons med silverinläggningar.

— Man kan helt enkelt inte påta i jorden här kring Valleberga utan att det kommer något gammalt i dagen, berättar magister Hörlén, som med sitt exempel gjort hela bygden fornsinnad. I Valleberga är var och varannan litet hemarkeolog, och en av magisterns grannar har till och med blivit så gripen av hobbyn att han arrenderat bort sitt lantbruk för att helt kunna ägna sig åt forskningen. I två år har han redan hjälpt docent Carl-Axel Althin med de stora utgrävningarna i Ageröds mosse.

Intresset för bygdehistoria och forskning har magister Hörlén ärvt efter sin fader, Mats Hörlén, som också var folkskollärare i Vallebergå och gav ut en mycket läsvärd bok om "Gamla seder och bruk från södra delen av Ingelstads härad".

Folkskollärare Axel Hörlén med fru Emma beundrar en gammal bygdesärk.

Frun hemslöjdsfrämjare.

Axel Hörlén efterträdde sin fader som lärare i Valleberga kyrkskola. Det betyder att han bott under samma tak praktiskt taget hela sitt liv. Äran av att skolan fått behålla sin rang av kulturcentrum även under andra generationen Hörlén skjuter han dock energiskt över på sin fru Emma. Hon nämndes vid sidan av sin man i meddelandet om hedersplaketten och med all rätt. Fru Emma Hörlén har gjort en stor insats på Österlen för att stimulera intresset för hemslöjd och gamla textilier.

— Det finns de underbaraste saker på kistbottnarna nästan i varje gård här på slätten, berättar hon. Inte bara bonader och högtidsdräkter, utan mängder av vardagskläder som man inte längre använder, utan som bara får ligga. Jag samlade en del av det där till Tomelillautställningen i somras, och då passade vi på, min man och jag, att fotografera de vackraste sakerna. De skall så småningom, när vi ställt samman materialet, bli ett litet arkiv för kommande generationer. Vi hoppas ju få ett stort Österlenmuseum i Simrishamn med tiden.

Intendent Gustaf Åberg vid hembygdsmuseet där har redan stora samlingar både i textil och annat, men det mesta ligger nerpackat i lårar i väntan på att museet skall få sin lokalfråga ordnad. Dit skall också Vallebergasamlingarna gå så småningom. En sak har redan hamnat där genom makarna Hörléns förmedling. En unik samling brudsilversmycken, som bars till den gamla Ingelstadsdräkten. Den härstammar från ett omtalat bröllop som den rike Vallebergabonden Nils Olsson år 1846 höll för sina fyra döttrar. Det bröllopet varade i två månader med alla förberedelser.

En gång senare har brudsilvret kommit till användning. Det var när magister Axel Hörlén gifte sig med sin Emma i Valleberga kyrka. Bruden i hembygdsdräkt och med Nils Olssons smycken.

Lek med tändstickor Skador för 15.000 kr.

En pojke och en flicka, båda i femårsåldern, vållade på torsdagsförmiddagen en brand i huset Rudviksgatan 4 i Hagalund genom lek med tändstickor i en garderob. Barnen vaktades av pojkarnas farmor, men de hade ändå lyckats komma över en tändsticksask och gått in i garderoben och tänt på.

När det började brinna smög sig barnen undan. Farmodern kände röklukt och fick en chock när hon märkte att det brann friskt i garderoben. Hon ropade på hjälp, och grannar tillkallade Solna brandkår, som hade ett styvt arbete med att komma åt elden som gått ned i trossbotten. Denna måste huggas upp, och vattenskador till ett värde av 15.000 à 20.000 kr. anställdes innan branden efter omkring två timmar var släckt.

Bredspår i Blekinge föreslås få förtur

Blekingenätets ombyggnad till normalspår bör uppföras å SJ:s ordinarie investeringsprogram med turordning i princip före övriga företag, uttalar 1943 års järnvägskommitté.

Förberedelsearbetena bör fullföljas skyndsamt, så att själva ombyggnaden kan påbörjas snarast. Kommittén utgår från att medel även i fortsättningen anvisas för arbetena, förslagsvis en miljon kronor årligen.

Beträffande västgötabanorna vidhåller kommittén sitt tidigare förslag att som första etapp upptas ombyggnad av linjen Forshem—Lidköping—Håkantorp och hemställer att denna fråga underställes 1951 års riksdag, så att linjen kan vara ombyggd under loppet av 1953.

DAGENS NYHETER
TEGELBACKEN, STOCKHOLM 1
Telefon: 22 40 00
Telegramadress: Dagsnyheter.
Postgiro- nummer 1816 (för annonser) 1617 (för prenumeration)
Chefredaktör: Herbert Tingsten. (Träffas säkrast kl. 13.30—14.30)
Politisk huvudredaktör: Leif Kihlberg.
Redaktionschef och ansvarig utgivare: Sten Hedman.
Dagens Nyheters Aktiebolag: Verkst. direktör: Helge Hellborn.
SENASTE ANNONSPRISLISTA daterad 12/5 1950 tillhandahålles på begäran.
Dagens Nyheters tryckeri, Sthlm.

Ryss från östzonen avvisad från Sverige

Hälsingborgspolisen har gripit tre flyktingar som illegalt tagit sig in i Sverige. Den ene var ryss och de andra två tjecker. Samtliga tre har omedelbart avvisats.

Ryssen hade gömt sig i en järnvägsvagn och kommit ända till Hälsingborg via Helsingör. Han hade en kort tid förut rymt från östzonen i Tyskland, där han hade civilanställning sedan han slutat i röda armén. Han hade tagit sig genom den engelska zonen och upp genom Danmark och sedan till Sverige. Några papper hade han inte med sig, utan han avvisades omedelbart.

Tjeckerna kom med en dansk chaufförs hjälp över en båt i Helsingör och roddе över till svenskt land. De hamnade någon mil norr om Hälsingborg, men greps när de var på väg in till staden. Tjeckerna hade för två år sedan rymt från sitt ryssockuperade hemland och flytt till västzonen, där de fått arbete. De trivdes emellertid inte, utan tog sig illegalt vidare norr över. Det blir nu de danska myndigheternas sak att ordna för dem, då de genast avvisades från Sverige.

(DN, Hälsingborg.)

Sträng förhandlar med jordbrukarna

Inom den närmaste tiden kommer överläggningar om livsmedelssubventionerna att äga rum mellan regeringen och jordbrukarnas organisationer, meddelar statsrådet Sträng. Återstående subventioner berör bl. a. vissa mejeriprodukter, fodermedel och konstgödsel m. m. Närmast i tur att helt avvecklas är de subventioner som gäller för ost och havregryn. En del av mjölkbidraget skall också bortfalla, men det är ännu för tidigt att yttra sig om de priser som blir gällande efter nyår — de är bl. a. beroende av hur förhandlingarna om kontant- och producentbidragen till jordbrukarna avlöper.

Nya läkarförhandlingar.

Förhandlingar rörande återstående frågor mellan Stockholms stad och Läkarförbundet börjar den 8 december. Uppgörelser om lönegradsplacering, ersättningar m. m. har den 11 oktober och 16 november träffats mellan staden och Läkarförbundet för olika grupper av läkare vid Stockholms sjukhus.

7
tusendet
Stina Aronson
DEN FJÄRDE VÄGEN
★ ★ ★
"Ger det befriande intryck, som bara den sanna konsten förmår göra."
Johannes Edfelt i DN
Häft. 8:50, inb. 12:50
En NORSTEDTS bok

"har något så ovanligt som charm"
(Gustaf Näsström i ST)
NILS-MAGNUS FOLCKE
PORTRÄTT MED BRED RAM
Häft 16.50, inb. 21.50.
"— en ytterst underhållande, minnesgod och rörlig berättare."
James Rössel i AT
"— en skara gestalter ur diktens, konstens och teaterns värld."
Gustaf Näsström i ST
En NORSTEDTS bok

© Tingstensamlingen
Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.